

Titel: Triumph, Glæde og Seyer i Skovens Rige, eller De uskyldige, retsindige og philosylvanske Dyrs Fryd og Glæde over de overmodige og ildesindede Vanskabningers billigste Undertrykkelse. [...]

Citation: "Triumph, Glæde og Seyer i Skovens Rige, eller De uskyldige, retsindige og philosylvanske Dyrs Fryd og Glæde over de overmodige og ildesindede Vanskabningers billigste Undertrykkelse. [...]", i *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 15, ?, 1771*, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-1_015-shoot-workid1_015_019.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 15

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Triumph, Glæde og Seyer

i

Skovens Rige/ eller

De uskyldige, retsindige og philosylvanske

Dyrs Fryd og Glæde over de overmodige og ildestindede Vanskabningers billigste Undertrykkelse. Fortæling om nogle af de vederstyggelige Dyrs Ondskab og Straf. Og endelig tilsidst en eenstemmig Lovsang af alle de gode og ærkiere Dyr, for at prise Lovens store og beundringsværdige Viisdom.

Kiøbenhavn 1771.

2
3

Alle Ting tegne sig til Flor og Herlighed i Skovens Rige, og de gyldene Tider, som der vise sig i deres Morgenrøde, vil snart skinne med den fulde Middags Soel. Gedebukker og Aber maae ikke mere antages til Borgernes Fædre, Ældste og Forstandere, og Løven har ladet udfeye af Fædreneres Forsamlings-Huus, de, som handlede med Børster og Træskoe, Ræve, Ulve, Trold-Dyr og Nisser, hvilke havde paataget sig Skikkelse og Skabning af Dyr, og saaledes indsneget sig ved Nisse-Konster i Yndest og Naade, at de fik anseelige Embeder i Skoven. Et mistænkt Dyr fik saadan en Skræk ved denne Forandring, at Hornene sprang af ham, ligesom Qvinten af en Violin: Dog maatte dette Dyr siden have vundet sin Sag, siden han har fundet Vey til Lovens Naade igjen.

4

Maaske nogle andre afsatte Dyr, hvis Sag bevises uskyldig, kan og nyde deres forrige Anseelse; thi Loven er viis, ædelmodig og retfærdig. Nu er der, som fortælles for vist, oprettet nye Forstandere og Ældste for Almuen eller Borgerskabet af Dyrene, i hvilken Forsamling kuns nogle faae af de gamle ere forblevne, derimod ere i Steden for de afsatte, tillagt ærlige, oplyste og philosylvanske Dyr. Dyrene elske dem og alle inderlig; men, da det i mange Tilfælde gaaer Dyrene som Menneskene, at man ikke kan gjøre dem til Pas i alle Ting, saa findes der nogle Skumlere i Skoven, som ikke ere saavel tilfreds med fysikalske Forstandere, som med de øvrige Ældste. Disse melancholske Dyr befrygte, at Skovens fattige Syge ikke herefter vil nyde den tilbørlige og udfordrende Opvartning; at saa mange forskiellige Tincturer let kunde forstoppe eller fordreye Hovedet paa nogle af Dyrenes Ældste, som nu allesammen have Navn og Gavn af oplyste Philosylvanister; at Physiqven, hvormed gjerne foreenes den Videnskab at Hexe Naturlig (Studium Magiæ Naturalis) kunde faae Lyst til formange Ex-

5

perimenter eller Forsøg, hvilke da vel ikke alle vilde blive Dyre-Almuen til Fordeel. - Saavidt den melancholske Frygtagtighed. De andre Dyr af Sangvinisk Complexion, gjøre sig ikke saadanne Skrupler for Fremtiden; men lade sig nøye med, at de nærværende Aspecter ere behagelige. Da ingen af de Dyr, som tilforn have været andre Dyrs Slaver, maa herefter komme til nogen offentlig Bestilling, saa siges der af mange, at civile Embeder tildeels skal vorde bortgivne til Krigs-Dyr, der for Alderdom ikke mere kan være i en Tieneste, der udfordrer et hurtigt, bøyeligt og hærdet Legeme. I det mindste var det rimeligt, om saadanne Dyr, naar de formedelst Videnskab og Indsigt vare beqvemme og duelige Subjecter, blev i deres Alderdom aflagte med et eller andet civil Embede, hvorved de mange Pensioner tillige bleve tilbage holdte i Løvens Casse, hvilket vel uden Tvivl var en stor Fordeel. Nogle af de subalterne Krigs Dyr, som just ikke vare saa oplyste, kunde og nyde visse Betieninger, af den Art, nemlig, som ikke just udfordrer Videnskab; men kuns Ærlighed, Nøygagtighed, Flittighed og

6

Opsigt, som for Exempel Betientere ved Politien, og Opsyns-Mænd ved fremmede Vahres Ind- og Udførsel. Foruden dette, at Løvens Casse, som sagt er, blev spart, flød endog andre Fordeele heraf, nemlig at Krigs Dyrene (de Commanderende nemlig i deres frie Timer, hvilke i Freds Tiider ere overflødige mange) lagde Vind paa Videnskaber og Studeringer, og disse vilde igien gjøre dem meere skikkede til at commandere, end Kieppe, Tamper og Ceder. Videnskab og Studeringer vilde tiene meget til at blande deres saa ofte fornødne Strenghed med behagelig og Hierter vindende Venlighed og Humanitet, efter det gl. antagne Sprog:

Ars.

Emollitiores, nec finit esse fero: ☺:

En Officier, som har Studeringerne inde Ey stedse bander, slaaer i Utid og i Blinde, Hans Stok er ey hans Alt; hans Levnet,

Ord og Raad

Gjør mangan en Soldot, som ikke var

det, god.

Haandgrebene for ham er en den største Lære, Han ogsaa Omsorg for Soldatens Vel vil

bære,

7

Indprente Troeskab, Mod, forbedre Sæderne

Hos de Gemeene, ham er anbetroede.

Nogle spodske Dyr, opblæste af deres Glose-Bøger, af et mavert Systeme i Theologie eller Jura, lært papegøysk udenad, tør offentlig sige, at en Krigs-Officier er til ingen synderlig eller betydelig Nytte i Freds-Tider. Denne eenfoldige Tanke kommer deraf, at disse Skumle-Dyr meener, at Konsten af det heele Krigs-Officierskab bestaaer allene i at kunde raabe paa Tempo, ein, zwey, drey. De begribe ikke, hvor stor Konst en Officier behøver for at forbedre sine Soldaters Opførsel og Velfærd, og for at give baade sig og dem Mod, Patriotisme og Ærelyst, da saa mange af dem ere trokne lige fra Liderlighed og Debauche hen til Musqvetten eller Carabinen.

Jo! slig en Officeer, som udi Fredens-Tider

Forbedrer kiendelig sit havte Compagnie, Jeg meer beundrer Ham, og Ham langt bedre lider

En mangan en, som gaaer i Musers Liberie

8

Hvad hielper Glosers Hob, og Phrasers

bundløs Mængde, Hvad hielper Termitti, som lærers uden ad, Hvad vinder Skoven vel Nu og i Tidens

Længde

Ved slige Øvelser, jeg gjerne vide gad.

I Skovens Rige, ligesaavel som iblandt Menneskene, forældes Sproget, saa at en Nye Grammaticalsk Gedebuk ikke uden ved Hielp af Grammaire og Ordbøger kan forstaae noget af det, som en af hans Formænd for ham haver skrevet, nogle Aarhundrede for hans Levetid. Hvem skulde vel saa lige have troet dette? Nu ere der Professorer og Studenterne i Dyrenes Rige, som enhver veed. Disse Studenterne skal, som naturligt er, lære Videnskaber, og disse blive saavel i Skolerne, som paa Academierne afhandlede paa det gamle Dyre-Sprog (saa forskiellig, som sagt er) fra det Moderne: Det gamle Sprog maae altsaa læres i Skoelernerne; men, da det er meget vanskeligt lære, kan en ung Dyre-Student ofte kuns gandske lidet deraf. Imidlertid saavel i Skoelen, som siden indlemmet ved Academiet, faaer han ikke andet end dette

9

Sprog at see og høre, hvoraf han dog saa godt som slet intet forstaaer. Nogle sige, at Professorerne forstaae sig ikke heller altid selv, naar de tale eller skrive dette Sprog. Men denne Sigelse er vel kuns Væv? For at raade Bod paa denne Uhæld skal Loven, som mange udgive for vist og tilforladeligt, have befalet, at alle Videnskaber, saavel for Disciplerne i Skoelen, som for Studenterne ved Academiet, skal afhandles af Skoelemesterne og Professorerne paa Skovens moderne og allernyeste Sprog, saa at de baade altid kan

forstaae sig selv, og vorde forstaaelige og nyttige for vedkommende. Desuden skal være forordnet, at alle Bøger, Academiske Taler, Disputatzer og s. v. skal forrettes paa det moderne Sprog, saa at ikke allene de Studerende, men endog mee-Dyr, som har Forstand og Lærelyst, kan profitere ved alle slige Leyligheder, dem selv og Riget til Nytte. Ja, for at faae alle slags Oplysninger og Kundskaber mere almindelige i Skoven, har Løven tilladt alle Dyr Tale- og Skrive-Frihed, et stort, herligt og umisteligt Gode for Skoven. Nogle ønske denne Frihed ophævet. Den av-

10

ler, sige de, Misbrug, ligesom der var nogen Ting blandt Dyr eller Mennesker, som var befriet derfra. De Dyr, som lade sig kalde Mennesker og Dyr med Fornuft, hvorfra de udelukke alle andre, gjøre jo saa ofte og saa mange Misbruge af deres allerhelligste Opfindelser, Indretninger og Stiftelser. Deres Templer, bygte og indviede til Deres Guds Ære, tiene alt for ofte til en Sladder og Elskovs-Skoele, ofte til en Sove-Stue, meget tit til en Bygning for Gloebisterie og Hoffærdighed. Deres Retter og Raadhuse, bygte og indviede til et Forsvar for Undertrykkelse og den ægte Retfærdigheds Pleye, tiene dog undertiden til den modsatte Virkning, naar Guld og Partiskhed blinder vedkommende. Deres Physik og Mathematik har iblandt mangfoldigt godt dog havt det Uheld at lære Menneskene at slagte hinanden indbyrdes i langt større Mængde og med langt større Hurtighed, end tilforne er skeet. Vi maae ogsaa noksom sittre og skielve for deres Krud og Kugler, og det er ved dem, at America, saa stor, saa herlig en Deel af Verden, er forvandlet til en Chaos lignende Ørken, allerhelst i Sam-

11

menligning med det, som den før var. De forvandle alt for ofte deres Fornuft-Lære (Logik) til Spillefægterie, deres Theologie til Uenighed og Myrden, deres Metaphysik til Luft Distinctioner og uforstaaelig Galimathia, og deres, Stats-Konst til Landes og Folkers Ødeleggelse. Toldboederne, saa herlig en Stiftelse, anlagde til Landenes Beste og de Fyrstelige Kassers Forøgelse, hvor mange Uretfærdigheder gaee vel ikke her undertiden i Svang! Fornødne og umistelige Vahre føres bort, Pragt, Overdaadighed, Ødselhed, eller ogsaa det, som haves, voxer og kan forarbejdes i Landet selv, vorder indført, alt til en ubodelig Skade for Rigerne, til Jammer, Fattigdom, Graad og Hysten for meenig Mand, og med alt dette blive de Fyrstelige Kasser lige tomme; thi Tolden kan just ikke altid finde Vey op til den, den er som oftest for doven, og forbliver paa det første Sted, den er kommen. Hvis undertiden en og anden uretferdig og upatriotisk Told-Betient, saa vel af de Høyere, som af de nedrigere, fik Lenken eller Strikken at lugte, da maaskee de alle vilde kappes om at lære. Tolden den rette Vey, og

12

troelig angive alle Contrabandeurer. Nu derimod, da de have saa godt som intet at befrygte, favorisere de Contraband og all Slags Underslæb, for selv at kunde slæbe hjem med.

Ja der siges, at de endog undertiden er selv de første, som lokke og forføre de Handlende til Underslæb, for selv at være med paa Slæbetovet. Saaledes skal en T. X. deur for nogle Aar siden selv have lokket en Cananit, som er let at lokke til slige Ting, at han skulde lade indføre en heel Deel Contraband: Da dette Cananit forskrevne Kram kom nu til Toldboden, forstod Betienten uret, og, for retskaffent at meele sin Kage, confisqueerte han alle Vahrene, ved hvilket Syn Jøden syv gange udbrølede et saa hesligt Ak vai mir, at heele Toldboden svarede ham igien. Denne troeløse Handel blev aabenbaret og overbevist Betienten; men som han før havde børstet sig frem til Credit og Medhold, slap han med ligefrem at miste Embedet; derimod blev ham tilladt at beholde alle sine Juxerier, som siges at have været glubske og feede, for derved at indtræde i den ærværdige Handels Stand,

13

en Stand, som saa meget behøver ærekiere og ærlige Patrioter. Nu kan han i denne Stand (Knebene har han jo lært) perfas & nefas forøge og opdyngte sine forrige Juxerier. Mon vel saadan en Karl skulde have sluppet saaledes? Jeg veed ikke, men dette veed jeg, at en Ræv, en Ulv eller Tiger, som torde nu omstunder vove saadan en Streeg i Skoven, kom til at betale Leegen langt dyrere. En Tiger, som var bleven Skifte-Forvalter i Skoven, fandt paa ved Forhalinger, Opsettelse, Regula falsi og Ting-Stude Kneeb, saaledes at beklippe Stervog Fallit-Boer, at meere end de 2/3 Deelee deraf stedse forblev hans. Sagen kom for Løven, blev gjort haandgribelig og beviislig, og Msr. Tiger, uagtet sine Titler, som dog vare anseelige nok, uagtet hans meget Guld, de Stikpenge, han vilde have givet, og nogle af de mest formuende Dyrs købte Yndest og Bevaagenhed, kom til at bære Bøylene, da der i hans Sted igien blev udvalgt tolv retsindige, ærlige og veltænkende Dyr, som formedelst deres Mængde nu ikke kunde beraabe sig mere, eller længere give Skylden paa fornøden Opsettelse og Langdrag for-

14

medelst de indløbende Skifter i Mængdeviis, og som tillige nu, da de vare saa mange, ikke saa lige og let kunde blive eenige om Juxen. Man maae dog vente og haabe, at tolv retsindige Dyr ikke paa eengang og

med et tabe al deres Ærlighed, og, naar nogle af dem kuns forblive retfærdige, saa er deres (disse faaes) ja ofte en eenestes Retsindighed tilstrekkelig til at qvæle all Uretfærdighed i Fødselen, ifald nogen skulde gaae frugtsommelig med den forrige Tigers Kneeb og Streeger. En Leopard, som i Skovens Rige havde nedbrudt Fæstninger og casseret Regimenter, for ved slige Indfald at samle sig fyrstelige Rigdomme, blev for disse og andre Juxerier dømt til Kuglen, saa at han ikke slap, som Taxadeuren, med simpel Afskeedigelse, der undertiden iblandt Menneskene vorder geleydet af Pension og Reysepenge, naar nogen gjør Uretfærdigheder af denne eller anden Art.

Nogle Skatte-Mestere i Dyre Riget, som havde taget feyl af Løvens Kasser, og anseet deres egne for at være det, maatte først pompe af sig igien de opslugede Skatte, og det med dygtig pro Cento Rente, siden

15

bleve de in totum casserede, og med samme offentlig omførte i Skoven til Spot og Spektakel med den opskrift paa Ryggen: Billig Straf for Land-Forræderie. Saaledes seer man, at man nu omstunder ikke skertser i Skovens Rige, naar man opdager Uretfærdighed og Forræderie hos Dyrene. Et Monstrum, som var en Blanding af en Ræv og en Abe, havde ved Embeders Bortsælgnig og mange Slags Kneeb, tillagt sig Fyrstelige Indkomster og Herligheder. Han blev greben, overbeviist, og fik samme Straf som Skatte-Mesteren. En Ræv mistede forleden sin Kloe, det er at sige all sin Magt, Herligheder og Embeder, allene fordi han havde ønsket, at de u-ædle Dyr i Skoven maatte mangle baade paa Foder og Skind, omendskiønt man ikke saa lige kunde overbevise ham, at han i Virkelighed havde juxet. Saa strengt gaaer det til i Skoven. Snart sees heele Raad at gaae reent af, snart at forvandles og formindskes i Antal, alt sammen til Nytte og Lettelse for Rigets meenig Dyr. Saa retfærdig, viis og naadig er vores Løve. Gid Han længe, længe level Nogle af det gemeeneste Slags politiske

16

Ræve havde faaet i Commission at eftersee, at Drikfældige, Hoeragtige og Spillekiere Dyr ikke fik Lov til at henbringe Nætterne i Skienke-Hytterne. Hvad skeede? Rævene fik Stikpenge, Nytaarsgaver, Douceurer, frie Fortæring, udvalgte Smauser, kostbare Drikke af Beboerne i de rige Skienke-Hytter, og af deres Giester, som derfor stedse bleve u-tiltalte og u-angivne, naar derimod paa det strengeste blev efterseet i de fattige Hytter, hvis Eyere tillige med Giesterne strax bleve mulcterede, dog saaledes, at Rævene fast altid beholdt Mulcten for dem selv. Rige Horer bleve ikke eftersøgte; men kuns de fattige Skiøger. En taabelig Lambæ, som kunde dryppe en taar Vand paa Veyen, og en Stakkels Høne som kunde sparke lidt Sand frem paa Jorden, maatte strax miste noget af deres Uld og Korn, hvorved Rævene ret Hiertelig loe. Lumske Dyr derimod, som havde lært Smøre-Kunsten, gik ikke allene i deres Uretfærdigheder frie for al Efterforskning; men blev endog assisterede, ja undertiden forførte og anviste af disse Ræve selv. Skovens Monark kom i nøyagtigste Erfaring om alt dette. Han

17

har for det første befalet, at alle Skienke-Hytter, saavel fattige, som rige, skal Natten med Dagen være utiltalte af disse lumske Ræve, hvilke derfor allerede, i Mangel af deres forrige feede Smauser, begynde at see noget mavre og affaldne ud. Hvad videre vorder foretaget med dem, om nogle eller alle vorder reducerede, det veed man endnu ikke. Veyenes Renovation er nu og sat paa en anden Fod: Hvert Dyr feyer for sin egen Hytte, sparer sine Penge, og alting gaaer heri vel og godt. Man havde tilforn havt publicque Feyere; men denne Indretning kom Loven mistænkelig for, og blev casset, hvorved det meenige Dyr meget glæder sig.

Post-Contoierne, Told- og Accise-Væsenet, Stiftelserne for stemplet Papiir og andre Brevskaber, vorde nu og nøye efterseete, saa at man haaber, at disse Indtrader med andre fleere ubeskaarne og ubeklippede skal løbe ind i Lovens Kasse, som deres rette Hjemstavn. Hvilken Lettelse for det meenige Dyr? thi, naar Lovens Kasse først faaer sine fornødne og behørige Kræfter, saa vil det ikke mangle, at hans Naade og

18

Viisdom jo eftergiver et og andet nu høyst fornødent Paalæg, som bebyrder meenigt Dyr. Maaskee Lovens Kasse desuden kunde naae en Tilvæxt ved flere andre Ting, ex. g. det stepmlede Papiirs Anvendelse til overflødigere Brug, ved en billig decourtering i nogle Dyrs alt for store Sold og Gage, og ved Paaleg paa Yppighed og Pragt. Hvem siger, at en Stud skal have saa overflødig Indkomster for at brøle eengang eller toe hver Kirke-Dag i Templerne, eller at en Gedebuk skal saaledes mæskes for at stange eller stange lade med andres Horn en Grav til de døde Dyr? Hvem siger, at en gemeen Soe eller Koe skal have Lov at overtrække sig med Hermelins Skind, uden at skatte for dette Overmod? Kunde en anden Buk, hvis Formand var en Skade, som vel har Navn for at oplære de unge Dyr i alle Videnskaber; men som dog fast ikke lærer dem andet end grammaticalia, ikke lade sig nøye med ongefær den siette Deel af de Indkomster, som han nu nyder, og derpaa i all Stilhed kalde sig Skolemester i Steden for Rector.

19

En Regiments Chef har ikke saa megen Gage, som Endeel af disse Rectoralske Bukke og brølende Stude, som for et par Brøls skyld saaledes mæske sig. — Burde dette vel saaledes at være. Det er sandt, hvad Giedebukkene med Grammatica angaaer, da elsker jeg dem meget som Lærere, og under dem og meget vel; men der er dog Maade med alting, og alt for meget er usundt, ligesaavel som alt for lidet. De Latinske Mennesker have derfor sagt:

Eft modus in rebus, Sunt certi denique

fines,

Quos ultra, citraque nequit consistere rectum:

(item) omne nimium nocet, og de Franske Mennesker have for Ordsprog: Trop & troppeu (Gate) Rompt fete & jeu. & c.

For meget og for lidt er udi alt til Skade, Best, naar man Middel-Vey i alting holde kan,

Best, naar hver faaer den Løn, som fordres til hans Stand, Saa at Enhver kuns faaer en sømmelig

Intrade.

20

Men det lidt bagvendt er, om jeg saa reent

tør sige,

Naar et par Brølen gjør en Stud saa

meget rig,

Da knap en General standmæs kan føde sig,

Som dog skal vove Liv og Helsen for vort

Rige.

Der fortælles og, at et Dyr fra en fremmed Skov, som efter at have faaet anseelige Embeder i vores, af pure Dumhed og Foragt for vore egne indfødte Skov-Dyr, fyldte vor heele Skov op med Dyr fra fremmede Skove, med fremmede Rovdyr, langt mere forsultne, graadige og slugende end vore egne, med fremmede Ræve, langt fiinere og falskere end vore egne, med fremmede Stude, langt grovere end vores, og endelig bragte han ind en ganske nye Art af høystskadelige, forgiftige og ødeleggende Dyr, som vores Skov aldrig haver avlet, og derfor ikke engang kiendte dem. Denne sælsomme og for os ganske ubekjendte Art af Dyr lod sig kalde NET-NAKIR-BAF. Vi andre kaldte dem

21

Vindbøytler, Marskrigere, Landløbere og saadant noget. Disse nød anseelige For-Mellem- og Efterskud, saa at det svier endnu i Løvens Casse og i Undersaatternes med. De havde aldrig saasart spist deres dem i Overflødighed givne Foder op, eller og lade det borttransportere til fremmede Skove, at de jo løb bort bag efter, og begrinede os. Løven saae disse Løyer, bevægedes til en billig Vrede, afsatte disse saa underlige Dyrs underlige Patron og Befordrere, og foer ved sit retfærdige Septer, at slige Scener aldrig i hans Tid skulde vorde opførte i vor Skov. For end ydermere at spare, da hans Sparsommelighed i slige Ting just forvolder meenige Dyrs Rigdom, har den vise Løve forandret meget i sin Oeconomie ved Hoffet. Nu skal ikke Kiøkken- og Kielder-Dyrene saaledes mæskes og forgyldes som forhen. Nu vaage alt for mange Øyne over dem, og de maae gjøre Regnskab for Huusholdningen, saa at et Hof Kiøkken-Dyr, endog af dem, som var de ringeste ved Kiedelen og Speedene, der før til deres Geilheds Brug kunde give og forskaf-

22

fe overflødigt og lekkert Foder til 3 a 4 Geder eller kaade Duer, samt udstaffere og forsølv dem, haver nu intet mere selv end sømmelig og anstændig Underholdning. Andre formuende og adelige Dyr behøvede virkelig at gjøre en lige Reformation *) deres Huus-Secretærer, Huusholdersker, Kammer-Tiener, Frøken-Piger og samtlige Domestiquer. Man kan haabe, at de gjør det; thi

Regis ad Exemplum totus componitur orbis, ☽:

Er Løven viis og from, vil alle Dyr det være, Af hans Exempler kan de Dyden hastigst lære, All Skovens Lærdom har for dem ey

saadan Klem, Som Løvens Levnet, naar han gaaer med

Viisdom frem.

Gid vores Løve da maae længe, længe leve, I Sundhed, Lykke, Held, bestandig sees

at sveve,

Ja hvis det mueligt var, at Pan os

gav Gehør

Kom

*) eller betale en Afgift til en Stiftelse; ligesom af

deres Stats-Heste.

23

Kom Døden aldrig for at røre ved hans

Dør.

Men da nu alle Dyr maae friste Dødens

Komme,

Saa vel Monarkerne, de vise, gode, fromme, Som de, der ørkesløs beklæde Thronerne, Saa see vi vel (ak ja!)
det Ønske ey

kan skee.

Men vi da bede vil, at naar Han, mæt

af Dage,

Og sildig, tages bort, vi da den Trøst

maa smage,

At Den Udaf hans Sæd, som arver

Rigerne,

Og arver Faders Dyd, os til Velsignelse.

Ja, Pan! Skov-Rigers Gud, som haver

alt at sige,

Lad denne Løvens Æt beherske vores Rige, Til Skove er ey meer, ey Dyr ey Mennesker,

Til Soele slukke sig, og dræbe Verdens

Hær.

Lad hans Velsignet Æt udvise lige Dyder,

Det dig jo, store Pan! og hele Skoven

fryder,

24

Vor Løve er saa stor, saa virksom, naadig,

viis,

At langt bortliggend Skov og synger

til hans Priis.

Vi som ham høre til, hans Undersaatte ere,
Ey ene Vidne om hans store Statskonst bæere,
Ney fremmed Skove, som er langt bortliggende,
Istemme og med os til Hans Berømmelse.
Den fremmed Lerke, som i Vittighedens Rige,
Ey kiender Overmand, og knap vil finde Lige,
Saa yndig er hans Sang, saa fuld af
Harmonie,
Gjør ved sin søde Røst os andre Compagnie.
Han Løvens Ædelmod, som Han mod alle viser,
Den Frihed, Han os gav, harmoniskt ziirligt
priser,
Den Frihed, at vi nu kan tale, skrive det,
Som vi med Ydmyghed formeene være
ret.